

Двоє їх сиділо на веранді за білим столиком
Проти ввігнутої оркестрової естради.
Голоноголовий джентльмен виглядав
з-за сусіднього столика стоїком
І певне розумів чому ці стрійні дами такі раді.

І ходив довговолосий поет в романтичній тузі
По пісковій алеї що палила відблискуючи
сонцем.
Дама на веранді — вона мала тепер очі
медузи —
Уже сиділа всміхаючись за столиком
поруч з естонцем.

26. V. 1918. Київ

[З книги «BLOC-NOTES».](#)

Текст наводиться за збірником [«Михайль Семенко. Поезії», 1990](#).